

TROLLHÄTTAN

Allvar och skratt när Blågula Hjältar kom till Trollhättan

EN FANTASTISK EFTERMIDDAG BLEV DET TILLSAMMANS MED ALHAJI JENG, LOUI SAND OCH MADELEN JANOGY, SOM HADE MED SIG SIN PAPPA. (BILD: LISBETH BENGTTSSON)

Många deltog i evenemanget Blågula Hjältar, som gick av stapeln i Lilla Nova på Innovatum i Trollhättan och arrangerades av Integrationsforum mot rasism med hjälp av Brottsofferjouren Fyrbodal och RF Sisu.

Lisbeth Bengtsson

TROLLHÄTTAN

Eftermiddagen handlade om rasism och kränkningar och hur vi måste bemöta varandra på ett bättre sätt. På scenen fanns inga mindre än Alhaji Jeng, Madelen Janogy och Loui Sand, elitidrottare, idoler och fina förebilder. Och trots det allvarliga temat blev det också kul.

– Samhällsklimatet hårdnar. Kränkningar och rasistiska påhopp blir allt vanligare. Men detta måste få ett slut, anser vi, och därför har vi bjudit in till det här, säger arrangörerna.

Det hela började med att de såg tv-filmerna Blågula Hjältar om svarta elitidrottsskvinnor och män, som är framgångsrika i sina karriärer, men som alla har blivit utsatta för rasism.

– Det var upprörande, men samtidigt klockrent för vår förening, som arbetar mot rasism och kränkningar i alla former. Så vi tog kontakt och bjöd in tre av hjältarna, berättar arrangörerna.

Först ut på scenen var Alhaji Jeng, före detta stavhoppare och numera expertkommentator när SVT sänder friidrott.

Han visade filmklipp ur Blågula Hjältar och berättade hur han som barn flyttade runt i olika städer för att till slut landa i Lövgärdet, Göteborg.

– I varje ny skola gällde det att slåss för att markera sin position, säger Alhaji Jeng.

Senare förstod han att det var fel och att kunskap och förmåga att uttrycka sig verbalt, är ett mycket effektivare sätt att hävda sig.

Han utsattes för grova rasistiska påhopp redan som barn och berättade om Backabranden, då 63 ungdomar innebrändes och ett 20-tal av hans kompisar dog.

Som ung hade man två val, förklarar han, sport eller droger. För egen del valde han friidrott och stavhopp.

– En rättvis sport med mätbara resultat: Den som hoppar högst är bäst.

Som 18-åring blev han världstrea och fick sponsorkontrakt och 22 år gammal tillhörde han den absoluta världseliten.

Efter pausen klev de övriga hjältarna också upp på scenen: Madelen Janogy, första svarta kvinnan i svenska damlandslaget i fotboll och målfarlig anfallare i Hammarby, och Loui Sand, före detta landslagsspelare i handboll, som mitt under proffskarriären valde att göra ett break och följa sitt hjärta och som nu spelar igen i Kärna.

– Som mörkhyad måste man överbevisa hela tiden, att man schysst och inte har knuckat något, förklarar Loui Sand, som har bott i Sverige i hela sitt liv.

– Jag är supertrevlig i affären och jag pratar högt så att alla kan höra att jag kan prata svenska, säger han.

Madelen, som växte upp med sin pappa och en tvillingsyster, fick tidigt lära sig att hon måste jobba tio gånger hårdare än andra. Innan hon spelade fotboll var hon tillbakadragen, berättar hon.

– Men från en dag till en annan ville plötsligt alla hänga med mig, säger hon.

Flera i publiken kände igen sig i hjältarnas berättelser. Trots det allvarliga temat blev det också skratt och ungdomarna var livligt intresserade och ställde många bra frågor som:

Får ni hatkommentarer? Hur blev ni uttagna? Vad gör ni på fritiden? Hade ni bra betyg? Har falska vänner fått er att göra dumma saker? Och så en särskild fråga till Loui: Varför blev du inte komiker i stället?

Hjältarnas råd till ungdomarna var: Satsa på skolan, eftersom okunskap ofta leder till hat. Sätt upp realistiska mål, jobba ihärdigt, ett steg i taget. Slåss inte, utan utveckla i stället din verbala förmåga.

– Sätt inte för mycket press utan gör det som är kul. Sluta jämföra dig med andra och fokusera på att må bra, säger Madelen Janogy, som efter föredragen ställde upp när snart sagt alla ungdomarna, den ena efter den andra, ville fotograferas tillsammans med henne.
